

BJORN VAN DEN EYNDE

TEAM MORTIS

HET DODENSPEL

*Met dank aan de lezers van Team Mortis,
voor hun vele leuke en positieve reacties.*

No-nonsense thriller voor tieners

© 2013 – Baeckens Books NV, Mechelen.
Uitgegeven in 2013 door Bakermat.

Tweede herziene druk: februari 2018

Tekst: Bjorn Van den Eynde
Redactie NL: Marianne Miltenburg
Omslagillustratie: Dries Bastiaensen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/
of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 524 2
NUR 284
D/2018/6168/26

www.bakermat.com

*‘Wat zou jij doen als je beseft
dat er geen morgen meer was...?’*

Andreas Salvi & Erika Storm

Er is enkel nu.

PROLOOG

DE SPELREGELS

Yaryna Zornow klappertandde. Het vijftienjarige, Kroatische Team Mortis-meisje was er helemaal niet op gekleed om deze koude Hongaarse nacht te doorstaan. Ze wreef over haar blote armen. Omdat ze kippenvel had, voelde haar huid aan als schuurpapier. Ze ademde de frisse buitenlucht diep in en probeerde in de donkere steeg om zich heen te kijken. Op het fel verlichte Heldenplein, zo'n driehonderd meter achter haar, was het ondanks het late uur nog gezellig druk. Voor de toeristen die de Hongaarse hoofdstad Boedapest bezochten, was het zilvergrijze plein met zijn witte, symmetrische patronen een absolute trekpleister. De digitale fototoestellen flitsten rijkelijk om het Millennium-monument vast te leggen. Boven op de vijfenveertig meter hoge zuil keek de aartsengel Gabriël neer op de honderden voorbijgangers. Geen van de onschuldige mensen onderaan de zuil kon vermoeden dat de aanblik van deze hemelse figuur een gruwelijke voorbode was. Geen van de Europese toeristen kon vermoeden dat ze in levensgevaar waren.

Yaryna liep de steeg verder in en liet de Rippl-Rónai straat steeds verder achter zich. Haar zaklamp had het begeven, dus gebruikte ze de lamp van haar smartphone als lichtbron. Erg professioneel... Ze toetste het nummer van Lino Delgado in, de Spaanse computernerd

en explosievenspecialist, die haar bij deze opdracht op afstand bij zou staan.

‘En? Iets gevonden?’ vroeg hij door de telefoon. Yaryna scheen met haar licht in het rond, maar kon nergens vinden wat ze zocht.

‘Nee, gewoon een ouderwetse, stinkende Hongaarse steeg’, verzuchtte ze. Ze vouwde een blad papier open. Nog maar twee uur geleden had ze de envelop in haar jaszak gevonden. In tegenstelling tot gauwdieven, die ongemerkt je portefeuille uit je jaszak halen, had Yaryna’s belager wat achtergelaten in haar binnenzak. Ze wist nog steeds niet hoe iemand daar ongemerkt in had kunnen slagen: ze dacht juist dat ze altijd heel voorzichtig en opmerzaam was.

Samen met haar twee vrienden had ze de tekst gelezen die met haastige krabbels op het papier was gezet.

Yaryna,

Een goede verstaander heeft slechts een half woord nodig. Jij zal mensenlevens redden vanavond. Als je de regels van het Dodenspel volgt.

Het *Dodenspel*... wat wilde die onbekende creep van haar? Op de achterkant van het papier was in hetzelfde handschrift een gedicht neergepend.

Verlaat in het zuiden het Heldenplein, stap uit het licht.

Ik ken je en weet dat je voor het donker niet zwicht.

1 en 5 is niet altijd 6,

als je me vindt, toon ik je de weg.

Wees snel want als de klok één voor twaalf slaat,

ben je tot mijn spijt te laat.

Yaryna had de raad van haar twee vrienden opgevolgd en hun Britse baas Brian Bailey ingelicht. Hij had eerst weinig belang gehecht aan het rare briefje, maar Yaryna uiteindelijk toch de opdracht gegeven om, samen met haar team, een kijkje te gaan nemen en de omgeving van het Heldenplein te verkennen. Je wist immers maar nooit...

Opnieuw scheen ze in het rond met het licht van haar smartphone. Nergens in de steeg kon ze een 1, een 5 of een 6 vinden.

Plotseling pakten twee handen haar schouders vast. Yaryna gilte van schrik, draaide zich om en keek Henrique Aguilar recht in de ogen. De warme, donkere ogen van haar Portugese vriendje stelden haar onmiddellijk gerust. Hij glimlachte en gaf haar een kus op de lippen.

‘*Meu bebê!* Zo schrikken!’

Yaryna gaf hem een duw tegen zijn borstkas.

‘Volgens mij is het briefje een grap’, zei ze. ‘Hier is nog minder te zien dan... ja... weet-ik-veel-waar!’

‘Hoe laat is het?’ Hij knipte zijn zaklamp aan en scheen in het rond.

‘Kwart voor twaalf.’

‘Nog veertien minuten.’

Yaryna streek door haar haren.

‘Zou Lino hier om de een of andere reden iets mee te maken hebben?’

‘Lino?’

‘Als dit weer zo’n rotstreek van hem is, dan knijp ik ‘m tot moes!’

Henrique moest lachen, kreeg dan altijd van die schattige kuiltjes in zijn wangen. Misschien was ze juist daarom wel verliefd op hem geworden.

‘Ik geloof nooit dat hij hierachter zit.’ Hij trok het blad uit haar handen. ‘Dit is niet eens zijn handschrift. En wat Lino ook beweert: hij doet het in zijn broek voor Bailey.’

Yaryna keek om zich heen. Aan de overkant van de straat ronkte een airco boven een nooduitgang. De geur van versgemaakte goulash prikkelde haar neus. Haar maag rommelde.

‘Misschien moeten we terug naar het Heldenplein’, stelde ze geeuwend voor.

‘Nee nee... wacht eens!’ Henrique ging op zijn knieën zitten, klemde zijn zaklamp tussen zijn tanden en duwde met zijn handen op een tegel. Afwaswater had het grootste deel van de tegel nat gemaakt, maar met wat verbeelding kon je van een witte krijttekening het getal 15 maken.

‘1 en 5 is niet altijd 6’, herhaalde hij het versje. ‘Het kan ook 15 zijn.’

Hij duwde zijn vingers tussen de voegen, wist de tegel los te wrikken en trok hem moeizaam omhoog. In de grond eronder was een holte. Een envelop met het opschrift *Het Dodenspel* was door het zand vuil geworden. Yaryna pakte haar smartphone en toetste Lino’s nummer in.

‘We hebben een nieuwe envelop gevonden’, zei ze. ‘Meld dit aan Bailey. Nu.’

Lino slikte en zette zijn smartphone weer uit. Hij keek door de voorruit van het zwarte bestelbusje naar buiten en zag enkele verdwaalde toeristen weglopen. Net op het moment dat hij Brian Baileys nummer wilde intoetsen, hoorde hij geritsel aan de achterkant van de bestelbus. Geschrokken keek hij om. Had hij die deur wel goed afgesloten? Hij hield zijn adem in en voelde zijn hart

in z'n keel kloppen. Opnieuw geritsel. Haastig nam hij een zakmes uit het dashboardkastje en sloop zo stil hij kon naar de geblindeerde achterdeur.

Henrique opende de envelop. In een opgevouwen stuk papier zat een sleutel verborgen. Henrique gleed met zijn vinger langs de gekartelde baard van de sleutel, terwijl Yaryna de tekst op het papier bekeek.

Mijn oogappel, luister goed naar wat ik zeg.

Enkel het lichtende pad toont je de weg.

Een misstap begaan we ooit allemaal.

Maar deze keer wordt het jou fataal.

Onder de tekst vormden enkele zwarte lijnen en pijltjes samen een kaart. Yaryna zag onmiddellijk dat de plattegrond niet volledig was. Ze draaide de kaart om en om.

Henrique keek hoe laat het was. Er moest wat gebeuren, ze hadden nog tien minuten. Resoluut liep hij naar de deur tegenover de tegel met nummer 15. Het oude rijtjeshuis leek, gelet op de achterkant, niet meer bewoond. Hij paste de sleutel in het slot en opende de deur zonder moeite. Bingo! Yaryna kwam naast hem staan en staarde naar beneden. Een trap dook het donker tegemoet.

‘Ik denk dat we wel wat licht kunnen gebruiken.’ Ze zette de lamp van haar smartphone weer aan. Het licht van het toestel scheen door het papier heen. Naast de zwarte, geprinte lijnen werden nu ook lichtere lijnen zichtbaar, die als een watermerk in het papier verwerkt waren.

Henrique nam haar hand en bewoog met de smartphone achter

de plattegrond. Daar waar ze schenen werd de rest van het plan zichtbaar. Hij glimlachte naar haar.

‘Bingo!’

Lino was naar de achterdeur van de bestelwagen geslopen. Zo stil hij kon voelde hij aan het slot en constateerde dat hij zich geen zorgen hoefde te maken. De deur was afgesloten.

Geklop op het metaal, drie doffe slagen na elkaar. Lino verstijfde van schrik en hield zijn adem in. Met zijn oor tegen de deur, probeerde hij iets op te vangen van wat er buiten gebeurde. Tevergeefs. Hij verbeet zijn angst. Hoe vaak hadden andere jongeren van Team Mortis hem niet uitgelachen omdat hij maar een computernerd was... Daarom mocht hij niet bang zijn. Niet vandaag. Niet nu. Hij draaide het slot los en opende de achterdeur op een kier.

‘Hallo? Is daar iemand?’

Lino stak zijn hoofd naar buiten en keek het smalle straatje in. Er was nergens een levende ziel te bespeuren. Hij stapte uit de bestelwagen en hield het zakmes als een wapen voor zich uit. Zijn arm trilde. Behoedzaam liep hij naar de linkerkant van de bestelbus en controleerde de ruimte tussen de muur en de wagen. Niets, niemand, alleen duisternis. Vervolgens liep hij naar de rechterkant en keek langs de zijkant de straat in. Ook daar was niets te zien.

Lino glimlachte. Een paar Hongaarse snotneuzen hadden op de wand van de bus geklopt en zo geprobeerd hem bang te maken. Ze waren er nog in geslaagd ook! Opgelucht stapte hij weer naar de achterdeur van de bestelwagen.

Plotseling grepen twee handen vanonder de bus zijn enkels vast en trokken hem hardhandig naar de wagen toe. Lino verloor onmiddellijk zijn evenwicht en kwakte met een ijselijke gil op de

stenen. Het zakmes gleed uit zijn hand.

Voor Lino het goed en wel beseftte, glipte een man onder de bestelwagen vandaan en sleurde hem bruuut naar binnen. Lino probeerde zich te verweren, maar de gemaskerde man was veel sterker dan hij. Verstomd keek de jongen recht in de ogen van zijn belager. Het linkeroog van de man leek bevroren en bleef Lino aanstaren, terwijl zijn rechteroog alle kanten uitschoot.

Een apparaat werd in Lino's nek geduwd. Een verlamrende stroomstoot schoot als een bliksem door zijn hele lijf.

Zijn handen werden vastgebonden, zijn ogen geblinddoekt en zijn mond dichtgeplakt. De achterdeur met de geblindeerde ruiten werd gesloten. Geen Hongaar of toerist had gezien wat er gebeurd was.

Henrique zette zijn voet op de eerste tegel van de keldervloer. Yaryna kwam achter hem staan en legde haar handen op zijn schouders. Hij voelde haar adem in zijn nek. Ze was net zo nerveus als hij.

‘Nog zeven minuten’, fluisterde ze.

Henrique scheen met de zaklamp om zich heen. De betonnen gang maakte enkele meters verderop een hoek naar rechts. Verschillende smalle gangen verdwenen van hieruit in het donker. Het ondergrondse bouwwerk was ingericht als een labyrint.

‘Moeten we hier onze weg vinden?’ vroeg Yaryna. ‘Dat lukt ons nooit op tijd!’

Henrique veegde het zweet van zijn voorhoofd en scheen met de zaklamp achter het papier. Een pijl was als een watermerk in het papier aangebracht en wees naar de tweede deur aan de linkerkant.

‘Het is een doolhof.’ Hij wees naar de pijl en las de tweede zin van het versje. ‘*Enkel het lichtende pad toont je de weg. We moeten het plan volgen.*’

De twee slopen door de gang. Naast de deuropening hing een metalen kast met een lading explosieven. Het was genoeg springstof om de hele gang op te blazen. Een timer telde af en gaf zes minuten en tweeëndertig seconden aan. Op de kast stond op gloednieuwe etiketten het getal 1.14.

‘Kunnen we dat ding uitschakelen?’ vroeg Yaryna nerveus.

‘Ik weet het niet’, zei Henrique. ‘Verdorie!’ Een kleine zender was aangesloten op de timer en de explosieven. Een groen lampje knipperde elke seconde. ‘Volgens mij wordt de ontsteker draadloos aangestuurd.’

‘Die bom is aangesloten op een netwerk?’

Henrique knikte en liep verder de gang in. De volgende pijl wees hem de weg naar rechts. Ook daar hing een lading explosieven naast de deuropening, klaar om opgeblazen te worden. Op de kast stond het getal 1.13. Zes minuten en drie seconden.

Yaryna pakte haar smartphone en probeerde Lino te bereiken. Hij was de expert op dit gebied. Vloekend schakelde ze haar toestel weer uit.

‘Lino neemt niet op!’ zei ze.

‘Shit...’

‘Ik heb hier een heel slecht gevoel bij.’ Ze maakte aanstalten om naar de uitgang te gaan, maar Henrique nam haar bij de arm.

‘Je bent die eerste brief toch niet vergeten?’ zei hij stellig. ‘Jij zal mensenlevens redden vanavond. We moeten het spel meespelen.’

Yaryna kreeg tranen in haar ogen en haar hart klopte wild in haar keel. Ze was ontzettend bang. Terwijl Henrique op de plattegrond de volgende pijl zocht en verder liep, probeerde ze Lino opnieuw te bellen, maar hij beantwoordde haar oproep weer niet. Voicemail.

‘Er klopt iets niet’, zei ze huilend.

Zonder dat ze het zelf beseftte, stapte ze met haar voet door een onzichtbare laserstraal. Een elektronische schakelaar werd geactiveerd en in een zijgang schoot licht aan. Er klonken voetstappen.

‘Wie is dat!?’ fluisterde ze met grote angstogen. Ze gebaarde stil te zijn en sloop naar het deurgat.

Henrique schudde zijn hoofd. Toen hij doorhad dat de voetstappen klonken als in een opname schoot er paniek door zijn lijf.

‘Niet doen!’

Yaryna zette één enkele stap in de smalle gang. De tegel onder haar voet schoot los en ze viel opzij. Ze gilte en probeerde zich nog aan de muur vast te grijpen, maar kon niet voorkomen dat ze in de hinderlaag gleed.

Henrique haastte zich naar de deuropening. De kuil was bijna twee meter diep. Daar lag zijn mooie meisje op de betonnen vloer. Haar been was door een van de vele, vlijmscherpe metalen spiesen doorboord. Ze schreeuwde het uit en voelde hysterisch aan haar bloedende been.

‘Yaryna! Nee!’ Hij ging op zijn buik liggen en reikte haar de hand. Door de scherpe obstakels kon hij zelf onmogelijk in de kuil afdalen. Dat zou ook hem fataal geworden zijn.

Yaryna pakte zijn hand, maar toen hij haar omhoog trok brulde ze van de pijn. Ze kon geen kant meer op. Het bloed stroomde uit de wond.

Henrique kon zijn tranen niet bedwingen en kuste haar hand. Hij kon niet begrijpen waarom ze niet voorzichtiger waren geweest. Eén enkel moment van onoplettendheid... één enkele misstap en hij was de liefde van zijn leven voorgoed kwijt.

‘Je moet verder’, kreunde ze. ‘De bom. Je moet de bom uitschakelen.’

Maar Henrique hoorde niet wat ze zei. Hij dacht zelfs niet meer aan de opdracht die hij moest volbrengen of aan Lino, die van de radar verdwenen was. Hij zag enkel haar betraande wangen. Hij zag enkel hoe het leven uit haar ogen verdween...

De timer telde af tot nul. Terwijl Henrique Yaryna's hand vasthield activeerde de centrale computer de verschillende explosieven. Het hele pand werd aan gruzelementen geblazen en de twee onfortuinlijke tieners werden onder de stenen bedolven.

Ook op het Heldenplein kwamen op zeven verschillende plaatsen verwoestende explosieven tot ontploffing: bij het Museum voor Schone Kunsten, bij de Kunsthal van Boedapest, bij de zuilengalerijen... De menigte op het plein veranderde in een oncontroleerbare, hysterische massa, omdat mensen tussen de zwaargewonden in paniek een schuilplaats zochten ...

Precies zoals gepland, kantelde de sokkel van het Millenniummonument als laatste. Het beeld van de aartsengel Gabriël belandde op de grond en brak in stukken. Wat restte, was chaos en verdriet.

HOOFDSTUK I

NIETS DAN DE WAARHEID

Het was beginnen te regenen in Frankrijk. Toch brandde de zon nog steeds tussen de natte takken door. Er hing een magische sfeer in het bos, alsof het geen realiteit was.

Hij liep door het hoge gras en voelde de stengels langs zijn benen kriebelen. Zich concentrerend op zijn ademhaling hield hij zijn hartslag onder controle. Hij mocht niet lui zijn. Daarom probeerde hij om het nog één minuut vol te houden. Joggen was zijn ding niet...

Andreas stopte bij de dikke eik, plofte op de grond tussen de takken en nam het scherpschuttersgeweer van zijn rug. De regen viel nu loodrecht naar beneden. Geen afwijking. Hij kon de roos die honderd meter verderop stond niet missen. Hij tuurde door de zoeker en concentreerde zich op de eerste van vijf wit-rode cirkels.

Een knal denderde door het bos. Andreas staarde verbaasd boven zijn geweer uit, hij kon zijn ogen niet geloven. De eerste van de vijf doelen stond nog keurig rechtop. Hij had gemist! Hij had die stinkende rotschijf zelfs niet eens geraakt!?! De Italiaanse scheldwoorden bleven tussen zijn tanden steken.

‘Wow, mooi! Goed geschoten, makker’, klonk het achter hem. Nielsen leunde tegen de eik en kwam met horten en stoten op adem.

Ook zijn kleren waren doorweekt. Zweet, regendruppels en modder.

‘Dat moet jij nodig zeggen, slijmslak’, mopperde Andreas. ‘Ik wacht hier al een halve eeuw op jou.’

‘Mag ik mijn conditie rustig weer opbouwen?’ Nielsen trok zijn T-shirt omhoog en toonde de pleister die op zijn buik zat geplakt. ‘Ik ben een paar weken geleden zo’n beetje halfdood geschoten, weet je nog?’

Andreas rolde met zijn ogen. *Ja, ja, het is al goed, slak.* Hij concentreerde zich op de zoeker van zijn geweer en richtte op het tweede doel. Een knal weerklonk en een klein stuk bovenaan de roos sprong weg, toen de kogel het plastic raakte. Je kon het moeilijk een voltreffer noemen.

‘Ik zei het je toch.’ Nielsen wees naar het doel. ‘Je verliest je scherpte.’

Andreas zuchtte. Wat had hij een rothekel aan de periode tussen twee opdrachten. Onzinnige oefeningen doen, je conditie op peil houden, je focus niet verliezen... Hoe deed je dat als er geen uitdaging was? Andreas had zo’n vermoeden dat Erika en vooral Felix – die vanwege ‘verdachte’ buikkrampen afwezig was – er net zo over dachten. Alleen Nielsen sloofde zich uit. Zoals gewoonlijk.

‘Felix is toch maar niet gekomen?’ vroeg Nielsen.

‘Euh... Hij had vanmiddag iets verkeerd s gegeten.’

‘Dat ken ik! Giftige appels van Sneeuwwitje zeker?’

‘Zoiets.’

‘En Erika?’

Andreas haalde zijn schouders op.

‘Ze lag nog te slapen vanmorgen.’

‘We moeten haar scherp houden’, zei Nielsen. ‘Je weet nooit wanneer we weer aan de slag moeten.’

‘Ja, maar... Gun haar af en toe ook een beetje rust.’

‘Ik dacht dat je haar zou leren autorijden? En schieten? En zwemmen?’

Andreas greep naar zijn geweer en keek door de zoeker.

‘*Non ti preoccupare*. Geen stress, dat komt nog wel.’

Nielsen zette zijn voet op het wapen en duwde het opzij, zodat Andreas niet kon schieten.

‘Of hebben jullie het te druk met elkaar? *Loverboy*.’

Andreas veerde op en ging tegenover Nielsen staan, hun gezichten vlak bij elkaar.

‘Wat bedoel je daarmee? Denk je soms dat ik Erika afleid?’

‘Wanneer ga je het zeggen, dat jullie niet eens samen mogen zijn?’ antwoordde Nielsen.

‘Hou toch op...’

‘Oh ja? Brian Bailey haalt haar direct uit ons team, als hij weet dat jullie een koppeltje zijn! Di-rect! Dat zijn de regels!’

‘Ach, kom, alsof hij dat echt zou doen.’

Nielsen wees naar de vijf doelwitten, verderop in het bos.

‘Waarom niet? Echt scherp kan je je prestatie niet noemen.’

‘Mag ik ook eens een slechte dag hebben?’

Nielsen maakte een wegwerpgebaar.

‘Normaal mis jij nooit. Je bent met je hoofd bij haar, geef dat gewoon toe.’

‘Onzin!’

Andreas rukte het scherpshuttersgeweer bruut onder Niensens voet vandaan. Vanuit stand richtte hij het wapen op de doelwitten. Zonder nadenken haalde hij de trekker over. Een schot. Het eerste doel schoot aan flarden. Een schot. Het tweede doel spatte uit elkaar. Een schot. Het derde doel werd perfect doormidden geboord.

Andreas keek Nielsen aan.

‘Nog iets? Zagevent!’

‘Dit gaat niet alleen over jou, Andreas. Erika moet weten welk risico jullie hierdoor lopen!’ Hij tikte Andreas op zijn borst. ‘Ik zie mijn nichtje óók graag en ik wil haar óók niet kwijt. Dus, of jij vertelt het haar vandaag nog, of ik doe het morgen. Kies maar!’

Andreas zweeg.

‘Ben je soms bang dat ze je zal dumpen als ze te weten komt wat er allemaal op het spel staat?’

Nielsen liep verder.

Andreas liet het geweer zakken en veegde de regen van zijn gezicht. Hij haatte het als Nielsen gelijk had. Hij was bang, durfde Erika niet te vertellen dat ze gevaar liep door met hem te daten. Hij wist dat ze erg veel van haar neef Nielsen hield, en dat ook de vriendschap met Felix erg kostbaar voor haar was. De drie jongens waren alles wat ze nog had. Andreas wist dat zijn gloednieuwe vriendinnetje dat nooit allemaal op het spel zou willen zetten. Voor niets of niemand. Hij wist dat ze zomaar zou kunnen breken met hem, als ze te weten kwam hoe de vork in de steel zat.

En Andreas wilde Erika niet meer kwijt.

*

Een oude kantine lag verstopt achter de kerktoren, in het centrum van het uitgestorven Franse dorpje. De lichtreclame ‘Halle des Sports’ werkte al enkele jaren niet meer. Er was geen geld om het te repareren. De grijze stenen muren van het gebouw waren meer dan honderd jaar geleden opgetrokken en hadden heel wat ijskoude winters doorstaan.

Het café van de sporthal was open, maar er was slechts één tooghanger, in een lichtblauwe blazer, die de bazin van het etablissement gezelschap hield en al een paar uur op zijn kruk hing, zonder één enkel woord te zeggen. Grote ramen, die dringend aan een wasbeurt toe waren, keken uit op de turnzaal erachter. Alleen de plaatselijke lagere school gebruikte de zaal soms nog.

Het hout kraakte zacht toen ze op haar balletschoenen een pirouette draaide. De muziek speelde al meer dan een halfuur onophoudelijk en elke danspas had ze met evenveel overtuiging afgewerkt. Ze wist niet of het uit pure inleving was of van vermoeidheid, dat haar hoofd tolde. Toch genoot ze, omdat bij het aanzwellende geluid van de strijkers haar hart steeds meer in vervoering raakte. Ze veegde met een vlotte beweging het zweet van haar voorhoofd en wangen. De zweetband aan haar pols voelde nat aan.

Niemand keek, maar toch gaf ze het beste van zichzelf. Ze danste alsof het parket speciaal voor haar gelegd was en er in de hoeken geen beschimmelde en rotte plekken zaten. Ze danste alsof ze voor een zaal van duizend toeschouwers stond en iedereen die ze lief had haar kon zien.

Drie snelle pirouettes na elkaar brachten haar naar een andere wereld. Ze voelde haar moeder heel dichtbij. Ook zij had vroeger gedanst, zij het niet zo lang als Erika. Femke Leroy zou verbluft zijn als ze zou kunnen zien wat haar dochter geleerd had.

Nog sneller tikten de toppen van haar spitzen het hout aan. Scherp en met overgave strekte ze haar armen boven haar lichaam en zwierde haar handen elegant in het rond. Haar hart klopte mee op de maat.

Het schoot door haar hoofd, zoals zo dikwijls de afgelopen dagen, dat iemand haar vader en moeder verraden had. Het waren een paar

woorden die Simon lang geleden tegen Femke had gezegd en die hun jonge dochter Erika niet onberoerd hadden gelaten.

‘We zijn verraden, schat. Verraden!’

Het was meer dan tien jaar geleden. De Schaduw stond op het punt haar ouders te vermoorden toen haar vader dat ene woord uitsprak.

‘Verraden’, fluisterde ze.

Andreas duwde de deur van de sporthal open. Hij knikte vriendelijk naar de bazin en de man met de lichtblauwe blazer, die aan de toog op zijn iPad zat te lezen. Andreas keek door het raam naar de turnzaal en zag een eenzaam meisje vol passie over de dansvloer glijden. Hij glimlachte, kocht een blikje frisdrank en keek steeds naar de iPad. Het scherm was helemaal zwart. De man deed alleen maar alsof hij interessante dingen zat te lezen.

Toen hij Andreas’ nieuwsgierige blik opmerkte, schermde de man geïrriteerd zijn tablet af.

Wat een rare figuren hier! Andreas nam zijn blikje mee en liep naar de turnzaal.

De laatste tonen klonken door de zaal. Erika liet zich vermoeid op de grond zakken, steunde haar hoofd tussen haar knieën en hapte naar adem. Haar keel was kurkdroog en deed pijn. Haar ogen draaiden weg. Ze was diep gegaan. Te diep.

Met een snerpend geluid ging de deur van de turnzaal open. Erika slaakte een gillette en keek over haar schouder.

‘Slecht geweten?’ grapte Andreas.

Ze schudde haar hoofd.

Hij kwam bij haar op het parket zitten en streelde een rode lok die

uit haar paardenstaart ontsnapt was achter haar oor. Zijn mond bracht hij naar haar lippen, maar ze duwde hem weg.

‘Nu niet’, zei ze. ‘Ik stink naar het zweet.’

‘Nou en? Ik ook, hoor.’

Hij legde zijn hand op haar hand en speelde met zijn vingers langs haar zweetbandje. Ook op haar voorhoofd parelden tientallen druppeltjes en onder haar armen was haar losse T-shirt kletsnat. Hij kon haar ruiken en dat wond hem op.

‘Vind je dat ik jou afleid?’ vroeg hij.

‘Nee. Wat is dat voor onzin?’

‘Oh, gewoon.’ Hij aarzelde. ‘Nielsen vroeg me wanneer ik je zou leren autorijden. En zwemmen. En...’

Erika zuchtte en draaide zich van hem af.

‘Hé,’ verdedigde Andreas, ‘ik vertel ook maar wat hij zei, hoor.’

‘Mag ik eens één dag niet aan Team Mortis denken, ja?’

‘Natuurlijk, maar... Ja, zeg! Hij is jouw neef, hij is altijd overactief. Ga maar bij hem klagen.’

Ze stond op en staarde door het raam naar de weidse natuur. Zo ver ze kon zien was er niets dan groen. Een verlaten karrenspoor verdween aan de horizon in het bos.

Andreas’ blik daarentegen bleef aan haar slanke achterwerk gekluisterd. Kon hij door haar joggingpak heen de vorm van haar slip zien? Hij was meteen helemaal afgeleid.

‘Ik heb een hekel aan dit soort dagen’, zei ze. ‘Al die tijd die je verliest door hier te zitten, in the middle of nowhere... En elke dag mag je je afbeulen: conditietraining... gevechtssport...’

‘... vuurwapens. Autorijden’, zei hij, nog steeds naar haar achterwerk starend.

‘Ik ben zestien. Dan wil je ook wel eens andere dingen doen!’

Erika liep naar de muziekinstallatie. Andreas volgde haar achterste met aandacht.

‘Zoals... euh... leren zwemmen?’ probeerde hij voorzichtig.

Erika bleef stokstijf op de dansvloer staan en liet de onderkant van haar ballerina's over het hout piepen.

‘Begin daar alsjeblieft niet weer over...’

Ze nam haar cd uit de installatie en stopte hem in het hoesje.

‘Je moet je neef begrijpen. Hij maakt zich alleen maar zorgen om jou. Daar is toch niks mis mee? Nielsen ziet jou graag.’

Erika draaide zich niet om, maar knikte lichtjes.

‘Net zoals ik. We mogen toch wel een heel klein beetje bezorgd zijn? We weten nooit wanneer de volgende opdracht eraan komt.’

Een onzeker glimlachje verscheen rond haar lippen. Andreas kon haar altijd de positieve kant van de dingen laten zien. Sinds ze met hem samen was, liep ze op wolkjes. Hij was zorgzaam, lief... en bovendien ontzettend knap. Alleen al bij de gedachte dat hij de hare was, voelde ze zich trots.

Andreas zocht naar de juiste woorden, voordat hij het gesprek vervolgde.

‘Ik euh... ik moet je eigenlijk nog iets vertellen. Over ons. En over Team Mortis.’

Erika bewoog nauwelijks. Het leek alsof ze zijn woorden niet gehoord had.

‘Je hebt gelijk,’ verzuchtte ze, ‘sorry dat ik zo zeur. Soms wordt het gewoon allemaal wat te veel, weet je.’

‘Maakt niet uit. Maar goed... wat ik dus wilde zeggen, Brian heeft zo'n rare regel bedacht...’

Ze liep met een dromerige blik naar hem toe.

‘Eigenlijk... Eigenlijk zou ik niks liever willen, dan dat alles blijft

zoals het nu is, op dit moment. Nu: dit is perfect.'

Andreas slikte. Erika kwam weer bij hem op de vloer zitten, pakte zijn hand en keek hem met haar innemende blauwe ogen aan.

'Zo nu en dan zou ik liever weglopen, hiervandaan, en de hele rotboel vergeten. Maar... Voordat ik jullie leerde kennen had ik bijna niemand meer, behalve mijn oma die zelfs mijn naam niet meer wist. En nu heb ik tenminste een supergoeie vriend, Felix, en een superneef, die alles voor mij zou doen...'

'Ja... dat klopt, ja.' Andreas forceerde een glimlach.

'En bovenal heb ik jou nu ook.' Ze grinnikte verlegen. 'En dat maakt me echt heel blij.'

Ze bewoog naar hem toe en gaf hem een kus op zijn mond. Haar mond was nog dicht bij die van hem en haar ogen waren gesloten toen ze zei: 'Liever hier bij jullie en Team Mortis dan ooit nog één dag alleen.'

Opnieuw kuste ze hem en streelde met haar tong langs zijn bovenlip. Ze bleef hem aanstaren en glimlachte.

'Je ruikt lekker als je zweet.'

'Oh...' Zijn stem sloeg over. 'Joepie!'

'Maar... ik heb je onderbroken. Wat wilde jij nog zeggen?'

Hij krabde in zijn zweterige haren.

'Oh euh... ik euh... ik ben het vergeten. Laat maar.'

Ze tikte plagerig op het puntje van zijn neus.

'Ik heb je neus gevangen. Wat ga je daaraan doen?'

'Hem weer van je afnemen?'

Erika veerde op en wilde wegrennen. Andreas had haar onmiddellijk te pakken en duwde haar op het parket. Ze lachte uitbundig, met horten en stoten, op haar eigen, speciale, schattige manier.

Andreas genoot. Er was niemand bij wie hij zich meer op zijn gemak voelde. Maar het deed ook pijn, omdat hij wist dat hij Erika die avond nog moest vertellen dat ze niet samen konden zijn.

Dit waren misschien wel hun laatste uren samen. Zonder zorgen. Gewoon verliefd.